

Емилио Салгари

Звездата на афридите

Индия е страната на размириците. Повечето от народите и, английски поданици, които се радват на известна свобода и на голяма антична цивилизация и които въртят богата търговия, са спокойни. Но не може да се каже същото за онези полудиви племена и по-специално за тези, които живеят по огромната Хималайска верига. Те понасят с голяма мъка господството на Англия, а не влизат в открита борба с нея, защото чувствуват слабостта си. Но развяват знамената си и тъпчат с див фанатизъм всичко, което им напомня робството.

От няколко години английското правителство беше из пратило всред най-войнствените племена на Африд един млад поручик от Бомбайския полк. Той бе получил назначение да бди над тези неспокойни планинци, които от известно време недоволствуваха и имаха войнствени намерения.

Поручикът се наричаше Жам Дави. Беше трийсетгодишен. Възлагани му бяха и други мисии, в които се бе показал не само като добър войник, но и като вещ дипломат. Планинците устройха добър прием на младия офицер. Дори един от най-влиятелните главатарии на племето му даде подслон в собствената си къща – най-голямата и най-богато подредената в цялата околност.

Жам Дави прие поканата, при все че беше предупреден да не се доверява много на този главатар, който имаше голямо влияние сред планинците и беше известен с омразата си към англичаните, считайки ги за потисници на цяла Индия.

Като всички английски офицери, виновни за изстребването на индийските тигри, Жам Дави бе страстен ловец. Още от първите дни след пристигането си той започна да кръстосва планините, в които се срещат тигри, диви кози и антилопи. Придружаваше го един млад планинец, който прояви известна привързаност към него.

Един ден, като преследваше дивеча, Жам Дави се намери случайно пред някаква стара крепост, която не бе виждал дотогава. Изненадан и обзет от любопитство, поручикът спря и се обърна към планинеца, застанал на близко разстояние. Тоя бе видимо смутен, което не убягна от погледа на офицера.

– За какво служи тази крепост? – запита Дави.

– Не знам – отговори планинецът неохотно. – Виждам я тук от много години, но не знам нищо за нея.

– Живее ли някой тук?

– Не вярвам.

– Струва ми се, че виждам пушек зад един от прозорците.

– Може би някой планинец е потърсил убежище. Но да вървим, господине, не трябва да спираме тук, а и дивечът може да избяга.

У Жам Дави остана съмнение от тези уклончиви отговори. Той се доближи до крепостта, за да я разгледа по-добре. Силно любопитство го караше да разбере кой живее вътре, дори бе решил да влезе, но се намери пред една масивна врата, която не можеше да бъде разбита дори с топ.

Опита се да я насили, но видя, че е затворена отвътре и отвън с големи катинари.

Тъкмо се канеше да си тръгва, когато, вдигайки очи към стените, видя белокожа девойка с дълги черни коси. Тя втренчи в него дълбок печален поглед, който силно го смути.

Това продължи няколко секунди. По даден повелителен знак от планинеца девойката веднага изчезна. Силно изненадан, Жам Дави се обърна към своя водач, чието лице в този момент изглеждаше смутено.

– Преди малко ми каза, че крепостта е необитаема. Току-що видях една прекрасна девойка. Ти, който обитаваш тези планини, би трябвало да знаеш коя е тя.

– Нищо не знам, господине – отговори планинецът. – Моля ви, да напуснем това място.

– Ако ми отговориш, ще ти подаря една пушка.

Очите на планинеца светнаха от радост, но след малко промълви:

– Не, невъзможно е... нищо не знам.

– Прибавям и един чифт пищови – настоя поручикът.

– Предпочитам да си запазя живота. Елате, господине, или си отивам.

Жам Дави добре познаваше дебелоглавието на планинците и не настоява повече. Макар и доста сърдит, той последва водача си, твърдо решен обаче да открие тайната на крепостта. Щеше да запита своя домакин, който като главатар на племето сигурно знаеше коя е хубавата девойка.

Докато се отдалечаваха от мястото, поручикът продължаваше да се обръща и да гледа крепостта с надеждата пак да види девойката, но уви. Тя не се показа повече.

Ловът свърши. Възползували се от забавянето на ловците, дивите кози избягаха по планинските чукари, а там беше невъзможно да ги преследват.

Тогава Жам Дави реши да се върне в селото. По пътя се опита още веднъж да научи нещо за девойката от своя водач, но планинецът се

задоволяваше да отговаря винаги със сърдит тон:

– Не знам нищо... всичко е напразно ... не мога да говоря.

След вечеря Жам Дави се обърна към главатаря на афридите, който му правеше компания, и го запита:

– Коя е девойката, която живее в самотната крепост? Лицето на главатаря стана мрачно. Той хвърли подозрителен поглед към поручика и каза:

– Кой ви показва тази крепост?

– Видях я случайно, когато преследвах диви кози – отговори офицерът.

– И видяхте една девойка?

– Най-хубавата.

– Казаха ли ви нещо за нея? – попита домакинът му със строг глас.

– Никой не пожела да ми каже нищо.

– Не се занимавайте с тази работа.

– Изпратен съм от английското правителство и вие знаете, че трябва да донасям за всичко, което се случва. Вие сте поданици на Негово Величество Краля на Англия, и император на Индия.

Челото на главатаря на афридите се набразди още повече. В очите му проблясна светкавица, но тя угасна почти веднага и по устните му плъзна усмивка.

– Хм, това е работа, която не може да интересува нито вас, нито вашето правителство – каза той. – Девойката е дъщеря на местен вожд, който я затвори в крепостта, за да попречи на любовта ѝ към един младеж от неговото племе. Младежът не притежава нито кон, нито пушка. И престанете да се занимавате с това, моля ви. Аз съм овластен човек, отмъстителен и мога да ви сторя някое зло.

Жам Дави се престори, че е повярвал и промени разговора. Но в себе си беше убеден, че домакинът му лъже.

Минаха няколко дни. Поручикът продължаваше да ловува в планините, но водачът му избягваше да го води към крепостта и под един или друг предлог го държеше винаги далеч от мястото.

Това за сетен път убеди поручика, че някаква заповед кара планинеца да действа така. Някаква тайна забулваше девойката.

Трябва да признаем, че офицерът запази в сърцето си сладкия и печален образ на девойката и изпитваше неудържимо желание да я види отново.

Една вечер той реши да иде сам при крепостта. Дочака планинците да заспят и към полунощ възседна коня си, въоръжи се с пушка и пое

пътя към планината.

Знаеше приблизително къде се намира крепостта и не се съмняваше, че ще стигне до нея, още повече че нощта бе великолепна и светла.

Премина няколко гори и най-сетне стигна до крепостта. Изпитваше дълбоко вълнение. Когато вдигна очи към стените, забеляза на площадката на една кула да седи човешка фигура, облечена, в бяла копринена дреха.

Сигурно беше тайнствената девойка, която видя преди десетина дни.

Дави поведе коня си към крепостта и свали шапка за поздрав.

– Не бой се, девойко. Аз съм офицер от английската армия. Готов съм да ви покровителствувам.

Като чу тези думи, произнесени на английски език, който поручикът говореше вече свободно, девойката стана и се наведе над площадката на крепостта.

Тя протегна ръце към смелия офицер, като че искаше да му каже, че го заплашва голяма опасност, и промълви:

– Вие ли сте ловецът, когото видях да минава преди няколко дни?

Гласът ѝ беше сладък, мелодичен, но толкова тъжен, че офицерът се изненада.

– Познавате ли ме? – попита той.

– Да, поручик! – отговори девойката.

– Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

Девойката направи знак, който поручикът не разбра, после му посочи гората.

– Сама ли сте? – попита офицерът.

– Сама, но всеки момент може да се появи някой. Ако ви е мил животът, бягайте, господине.

– Един английски офицер няма страх от афридите – отговори Жам Дави. – Още повече, че никой не би посмял да ме пипне.

– Мурдак е страшен.

– Мурдак! – извика поручикът. – Той е моят домакин! Каква чаша ми е дал да изпия този хитрец? Колко съм лековерен. Предупредиха ме, но аз не повярвах. Възможна ли е такава подлост?

– Заминете – добави девойката. – Може да пристигнат всяка минута.

– Кои?

– Тези, които са определени да ме пазят. А след това да ме убият.

– Вас? Да ви убият? Коя сте вие?

– Една Мериах. Бягайте!

И тя направи на поручика нов, по-заповеднически знак и изчезна.

Жам Дави не беше малодушен, но не желаше да се излага на опасност. Разбрал, че е застрашен, той възседна коня си, нарами пушката и пое пътя за селото, твърдо решен да разгадае тайната.

– Мериах! – повтаряше офицерът. – Какво може да бъде това? Защо задържат тази девойка като вещица или като опасна магьосница? Ще успее да разбуля тайната и не ще позволя да я убият.

Когато стигна жилището на главатаря, той намери Мурдак седнал в градината. Изглежда, Мурдак очакваше завръщането на поручика, въпреки че приближаваше да съмне.

– Откъде идвате? – запита го той, като го гледаше накриво.

– Не ми се спеше – отговори поручикът. – Отидох в гората да се разходя.

– Да, нощта беше хубава – каза Мурдак с иронична усмивка. – Забравих да ви предупредя, че е опасно да ходите сам в планината, където пантерите още не са изчезнали.

– Не се страхувам от дивите зверове – отговори Жам Дави, преструвайки се, че не разбира иронията на главатаря. – Но искам да ви попитам нещо.

– Питайте.

– Какво ще рече това Мериах?

Главатарят изтръпна, втренчи очи, от които искреше огън, и добави, като повдигна рамене:

– Мога ли да знам? Мериах! Не съм чувал никога това име. Лека нощ, господин поручик.

И той влезе в къщата, без да се обърне. Жам Дави се оттегли в стаята си, но не можа да затвори очи.

Мериах! Тази дума кой знае защо набиваше в главата му необясним смут и мисълта му постоянно бягаше към девойката, която афридите така ревностно пазеха затворена в крепостта.

На другия ден Жам Дави запита няколко планинци за това, обеща им подаръци, после ги и заплаши, но отговор не получи.

Щом чуеха да се произнася думата Мериах, лицата на афридите ставаха мрачни, те гледаха офицера с недоверие, вдигаха рамене и отговаряха:

– Не разбираме какво значи тази дума.

Поручикът започна да губи търпение. Неговото предназначение бе да бди над планинците, но не и да се занимава с частни работи. И затова

не можеше да настоява тайнствената девойка да бъде освободена.

Разбра, обаче, че го следят и местните хора започват да го отбягват. И не се реши повече да ходи сам в планините. Предчувствуваше, че животът му е в опасност, но не смяташе, че е дошъл моментът да го жертвува за тази непозната девойка.

Бяха минали няколко месеца. Сушата настъпи към планините, изсушавайки ливадите и потоците. Имаше опасност от появата на диви зверове. Една сутрин той дочу разговор, който му помогна да си обясни донейде тайната на девойката.

След като преследва дълго двойка планински антилопи, Дави полегна уморен на сянка под едно грамадно дърво да си почине. В това време двама планинци излязоха от гъсталака и спряха за малко, без да подозират за неговото присъствие.

– Наближи моментът да се убие звездата на афридите – каза единият. – Какво чака Мурдак? Ще чака ли сушата да умори съвсем нашите животни? Не заплатихме ли скъпо нейната кръв?

– Страхува се от англичанина – отговори другият. – Човешките жертви са забранени.

Мурдак още не желае да къса с англичаните. След три дни Мериах ще бъде принесена в жертва и сушата ще престане. Всички са предупредени и ще носят месо в планините.

– А англичанинът?

– Ще го прати на лов. Когато се върне, жертвоприношението ще е свършило. Той няма да разбере нищо.

След това двамата продължиха пътя си, като се смееха от сърце.

Този разговор бе откритие за Жам Дави.

И друг път бе слушал да се говори за страшни човешки жертвоприношения, вършени от афридските планинци, но той не вярваше в тях.

Според този жесток обичай, роден кой знае от какъв странен фанатизъм, принасяха в жертва най-хубавата девойка, за да бъде земята поплодородна.

За тази цел племената събираха пари, пращаха специални хора по разните страни да откупят жертвата.

Щом намереха търсената девойка, затваряха я в някой индуски храм или в някоя крепост и я гледаха най-грижливо като лице, определено за Брахма – най-могъщия бог на индусите.

Върхлетеше ли суша или друга беда по нивите, застрашени ли бяха реколтите, принасяха в жертва нещастната пленница, като напояваха земята с кръвта ѝ. След това разсичаха тялото ѝ на парчета и всеки

земеделец заравяше по едно парче в нивата си, убеден, че с този дар ще отклони злото и ще дочака добра реколта.

Жам Дави се убеди, че хубавата девойка в крепостта е определена за Брахма и се закле в себе си, че не ще позволи да бъде зверски разкъсана от тези кръвожадни и невежи планинци. Трите дни бяха достатъчни, за да събере английските войници, разположени в равнините около Африд.

По задължение поручикът прашаше на всеки осем дни донесения на своя генерал. Сега веднага написа писмо, с което предупреждаваше началника си за намеренията на афридите и искаше неговата помощ.

След това зачака спокойно. Преструваше се на безразличен пред Мурдак, който пък беше особено внимателен и му говореше само за лов.

В навечерието на жертвоприношението, след обичайната вечеря, Мурдак каза на младия офицер:

– Имам да ви съобщя нещо важно.

– Какво? – запита Жам Дави с любопитство.

– Забелязана е една тигрица в горите на Дургар, дори е разкъсала няколко овце и един беден овчар. Вие, който сте отличен ловец, трябва да отидете и да убиете този звяр.

– Приемам с удоволствие предложението ви – отговори Дави.

– Дадох заповед на двама от моите планинци да ви придружават.

Утре призори ще бъдат тук.

– Познавам тези гори – каза поручикът – и предпочитам да отида сам. Един човек по-лесно може да успее срещу този звяр.

– Както искате – каза Мурдак. – Кога ще заминете?

– Събудете ме в три заранта.

Тази нощ Жам Дави не можа да заспи. Беше странно неспокоен. Вече два дни, откак писа на генерала, но за негова изненада не получи никакъв отговор. Дори и куриерът не беше се върнал.

А утре нещастната девойка, звездата на Африд, щеше да бъде принесена в жертва и нейният труп – насечен на парчета.

Съмнението, че афридите, предупреждени по някакъв начин, са изненадали куриера и са отворили писмото, не му даваше мира.

В три часа беше на крак. Яхна най-добрия си кон, нарами пушката и напусна селцето, преструвайки се, че потегля към гората, посочена му от Мурдак. Но когато селцето се изгуби от погледа му, той пусна коня си и го обърна към полето.

Беше решен на всичко, дори за неравна борба срещу планинците, в

случай че не пристигне чаканата помощ.

Дави пожела да разбере дали англичаните са напуснали своите биваци. Това лесно можеше да се провери, тъй като високите планини господствуваха над широките равнини на Индия. Вече бе излязъл от гората и изкачваше една височина, когато дочу викове.

Обърна се и забеляза колона кавалеристи, които галопираха към планините.

– Девојката е спасена! – извика той, като обърна коня си и препусна към селото. Трябваше да забави жертвоприношението на нещастната девојца. Разчиташе на своята смелост и на смущението, което щеше да настъпи сред планинците, когато се появеше внезапно.

В селото завари огромна тълпа, събрана на площада. От близките племена се бяха притекли всички планинци, за да получат месо от жертвата.

В това време от близката гора се показва върволица от хора, които танцуваха, викаха и свиреха на тамбура. В средата, придържана от двама свещеници, пристъпваше нещастната девојка, определена за жертва. Замајана от шума и упоена от дадените ѝ питиета, примесени с опиум, тя вървеше смирено, без да прояви ни най-малка съпротива. Беше хубава, белокожа и напълно отговаряше на даденото ѝ от планинците име – звездата на афридите. Имаше дълги и черни коси, които падаха върху раменете ѝ. Облечена бе с бяла копринена рокля, украсена със златни нашивки.

Тълпата се раздели и сторри път на свещениците, които водеха нещастната девојка към един кол, забит пред дълбока яма.

Според обичая девојката трябваше да бъде заклана, а след това бутната в ямата, за да изтече всичката ѝ кръв.

Спускайки се по наклона, който водеше към селото, Жам Дави видя всичко. Пришпори яростно коня си, който полетя като стрела през тълпата, без да обръща внимание кого газе, и когато стигна до кола, скочи на земята и насочи пушката си към двамата свещеници.

– В името на Негово Величество Краля на Англия и император на Индия ви приканвам да ми предадете тази девојка.

Смаяна от дързостта на поручика, тълпата онемя. След това над площада се разнесе ужасен вик:

– Убийте поручика! Ще имаме още един Мериах!

В миг от всички страни към Дави се насочиха дулата на пушки. И може би поручикът щеше да бъде също варварски набоден на кола заедно с девојката, която искаше да спаси, ако съвсем ненадейно не се бе

разнесъл тръбен звук.

Беше английската кавалерия, която пристигаше с извадени саби.

Планинците се разбягаха на всички страни въпреки виковете на Мурдак. На площада останаха само поручикът и девойката.

Когато кавалерията пристигна, планинците вече се бяха укрили из горите.

– Мистър Дави – каза командирът на колоната, – доволен съм, че пристигнах навреме. Качвайте се бързо на коня си, вземете девойката при себе си и да бягаме.

Командирът имаше право. Афридите скоро се опомниха и се върнаха за отмъщение.

В това време колоната се спущаше към равнината, съпроводжана от чести изстрели.

Спасената по чудо от смъртта Мериах сега се нарича мисис Дави. А Жам Дави е най-щастливият съпруг в Индия.

КРАЙ

Emilio Salgari

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 24 юни 2007
Книжното тяло предостави Венцислав Пейчев.

Публикация:

ЕМИЛИО САЛГАРИ

РАЗКАЗИ, второ издание

Превод Ев. Фурнаджиев, Ж. Маринов, Т. Чилев

Поредица романи и повести – Издателска къща „Лакрима“ София, 1991

Редактор – В. Антонова

Худ. оформление – П. Мутафчиев

Худ. редактор – М. Узунов

с/о Jusautor, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3100>]